

Sygn. akt II CSK 733/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku M.K. i M.K.
przy uczestnictwie Gminy G.
o zasiedzenie własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni M.K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od M.K. na rzecz Gminy G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nieopubl.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W skardze wyodrębniła wprowadzić wywód dotyczący okoliczności przemawiających za jej przyjęciem do rozpoznania, jednakże uzasadnienie stanowiska o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ograniczyła do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy nie rozważył merytorycznych zarzutów przedstawionych w apelacji a dotyczących stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji nie zaliczył do okresu posiadania nieruchomości przez wnioskodawczynię okresu posiadania przez jej poprzednika prawnego, co skutkowało oddaleniem wniosku o zasiedzenie. W ramach tego wyводу wnioskodawczyni nie wskazała przepisów prawa, które – w jej ocenie – zostały przez Sąd Okręgowy naruszone w oczywisty sposób. Argumentacja

wnioskodawczynie pomija też podstawową w sprawie okoliczność, a mianowicie to, że o wyniku postępowania zdecydowało ustalenie przez Sądy obu instancji, iż samoistne posiadanie nieruchomości przez wnioskodawczynię wykonywane w złej wierze trwało zbyt krótko, by mogła nabyć własność nieruchomości przez zasiedzenie. Jej poprzedniczka prawna posiadała nieruchomość stanowiącą działkę nr [...] oraz działkę nr [...] w części zajętej pod budynek wybudowany z przekroczeniem granicy działki nr [...] w zakresie treści prawa użytkowania, a następnie użytkowania wieczystego. Władanie nieruchomością w zakresie treści tych praw nie jest posiadaniem samoistnym, które by mogło prowadzić do nabycia własności i nie mogło być przeniesione na korzyść wnioskodawczynie z takim skutkiem, że jego zaliczenie skróciłoby czas posiadania nieruchomości, jaki powinien upłynąć dla nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj

a.ł.